

Any IX

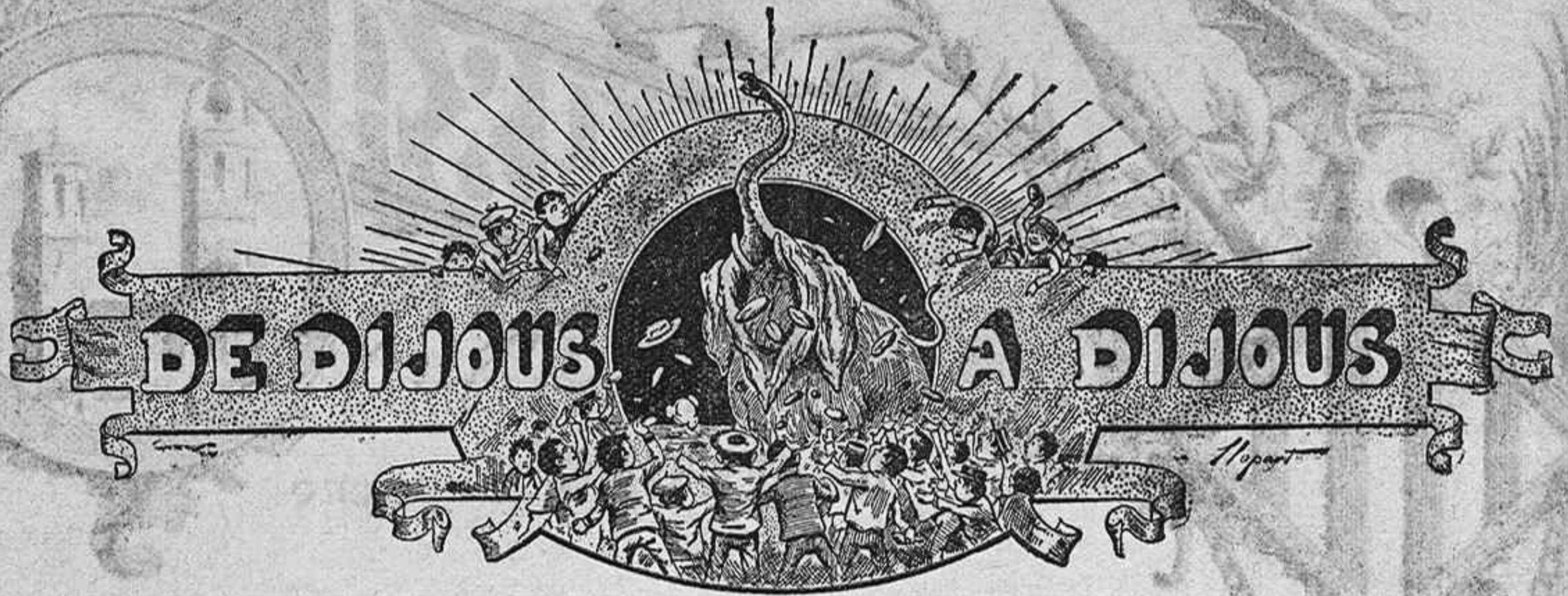
Barcelona 17 de Septiembre de 1896

Núm. 420

D' aquest pamet aixerit
(ab tot y vestir de nena)
no 'n fassin cas de cap mena...
qu' en rigor aquest vestit...
jes lo cant de la sirena!

Còpia fot. de A. S. (Xatart).

ESTÉM de tan mala lluna 'ls espanyols, que hasta fora d' Espanya la *pega* no 'ns deixa. Corrobora lo que dihém, l' aplassament per segona ó tercera vegada (per ara) de la *botadura* del creuher *Cristobal Colón*. No volém esbrinar, ni podém, las causas del mateix; pero no sembla sino que pe 'l mer fet d' assistirhi la flor y nata de la premsa ibérica, hagin ocorregut incidents que han destorbat l' acte oficial motivador de l' anada á Génova de nostres companys, produhint, sino 'l desvirtuament de la festa, l' haver esguerrat lo *marro* á molts invitats que ja s' havían fet 'l compte dels días que 'ls tocava de viure al extranger.

Y no parlo del mal efecte moral y material qu' haurá ocasionat l' aplassament als genovesos, perque donan y han donat probas d' una galanteria ó *caballeria* que 'ls honra en extrém, igual que á tots los italians sense distinció, que demostran envers Espanya un carinyo digne y recíproch al demostrat per Catalunya als periodistas italians que 'ns honraren temps endarrera ab sa inolvidable visita.

En quant al *lance* ocorregut y del qual se n' han fet eco alguns periódichs, *lance* que té per base la xifladura del filibusterisme, després de dir que 'ns alegrém de debó que no hagi passat á *mayores*, al cap-de-vall ha servit per deixar mes ben sentat lo patriotisme de nostres companys, que dignament representan avuy en Italia la opinió pública espanyola.

*
**

No podém fer res de bó aquí, administrativament ó gubernativament ó judicialment, que no 'ns surti algún *sis* ó *as* que 'ns espatlli l' efecte. Lo brillant servey prestat pe 'ls que tenen obligació de ferho, descubrint de *pe a pa* lo cóm y 'l qué del atentat del carrer dels Cambis, ha quedat mitj ofegat dintre son mérit, per l' egoisme, enveja ó gelos—diguéuho com vulguéu—d' alguns funcionaris que no 'ls ha agradat la funció.

Devant del aplauso unánim de Barcelona en pés per tal servey, s' haurían de reprimir certas miras que no conduheixen á res més que á lograr se formi un concepte equivocat de nostres *velladors* de la seguritat pública.

Ab lo únich qu' estém conformes es en que la major cantitat de gloria per lo descubrimient realisat ara ab tanta fortuna per nostra activa y gelosa policia, perteneix als antecessors dels actuals dignes Governador civil y Quefe d' ordre públich, que actuavan quan las primeras *hassanyas* dels anarquistas; ja que demunt de la *roca* formidable del Anarquisme, aquells inolvidables funcionaris váren deixar ben *plantada* la seva reputació de lleals, inteligents y activíssims mantenedors del principi d' autoritat y han deixat lo camí expedit als que han vingut darrera d' ells: ni mes, ni menos. A Deu lo qu' es de Deu...

*
**

Diálech de la setmana:

- ¿Tant mateix será 'l *Llarch de Copóns* lo successor de 'n *Solfas*?
- Aixís ho sembla.
- Es que havia sentit dir si sería 'l *Menut del Roig*.
- Aquet será de repuesto.
- Es que del *Menut* al *Llarch*, no sé pas quin triaría per dirigir la *cobla*...
- Donchs, si no ho sabs, déixaho corre.

PEPET DEL CARRIL

CAPRITXO

DIUHEN que Deu es bó; qu' amor professa
á tots los d' aquest mon misers mortals;
diuhen qu' es carinyós, Pare amantíssim
ab tots los qu' en Ell tenen fè constant...

Si acás aixó es vritat ¿per qué ab feresa,
gelós del ver amor que 'm vas portar,
t' ha volgut, aprop d' Ell sense con móurel
de mon cor, la espantosa soletat?

JOSEPH PUJADAS TRUCH.

BON REMEY

SENyor metje, senyor metje,
la dona crech que se 'm mor,
está á n' al llit estirada
ab uns gemechs que fa pó.
La pobreta no descansa,
no te sossego y repós
y 'm temo alguna desgracia,
crech que 'm donará un trastorn.
Apuri la seva ciencia,
barrini, senyor doctor,
aveyám si al fi li troba
un remey que siga bó.
—¿Qué li fa mal?

—Lo de sempre,
tot li don' pena y tristor;
avuy ha de fer dissapte
y es clar, la pobre no pot.
—Mireu, mestre, hi ha dolencias
de tan mala condició
que no las curan las píldoras,
medicinas ni oracions.
Lo que te la vostra dona
vos ho diré sens temor;
un grandíssim gos de presa
amarrat á n' al carpó.
—No ho cregui, vosté s' enganya,
vosté ha caygut en error;
la pobreta bé se exclama:
¡No trobo descans en lloch!
—Y examinant la paraula
fins diré que te rahó.
Sabeu lo que necessita
per descansar?

—¡Ay jot tochl!
Tenir salut fins per vendre
pochs mals de cap.

—No es aixó.
Necessita 'l pá guanyarse
ab la suhor del seu front.
Com voleu qu' ella descansi
si may se cansa?

—Te rahó.
—¿Voleu un remey, bon home?
—L' hi estimaria molt
—Pues quan lo sant día apunti
ab magestuosa claror,
feu llevar á vostra esposa
sens tenir contemplacions.
Tot seguit: escombrá casa,
tenirho tot ben curiós,
repassar tota la roba
y surgir vostres mitjons.

Tenim lo gust de participar á las societats re-
creativas y á tota classe de centres de poblacions
ahont tinga de celebrarse festa major, que hem
acabat de confeccionar en nostres tallers, un as-
surtit inmens de artístichs cromos, desde 'ls mes

FESTAS MAJORS

GROMOS NOUS

senzills y económichs als mes preciosos y elevats de preu, propis pera

PROGRAMAS, INVITACIONES, TITOLS de SOCI, de FORASTER y de ABONAT, etc., etc.

CARNETS DE TOTES CLASSES

LITOGRAFIA BARCELONESA de RAMON ESTANY, 6, Carrer de Sant Ramón, 6

Quan l' esquella ho anuncihi
feula anar cap al vapor
y veureu en sent al vespre
com descansa.

—Si, senyor.

—Si 'l remey qu' us he dat ara
li vingués molt repelós,
ja sabeu qué diu lo ditxo:
«¡Contra peresa, bastò!...»

J. SANTAMARÍA VINYALS.

Pluja menuda

I
Aná un pagés á Madrit
y aixís que va torná á casa
'l rector li preguntá:

—¿Qué tal la Cort? ¿Vos agrada?
y 'l pagés li respongué:
—Hi han allí casas tan altas,
que per mes que hi buscat molt,
en cap part la sò trobada.

II
—¿Quina es la teva xicota?
—Aquella d' allí, que canta.
—¿Si te un ull molt mes petit
que l' altre? ¿Y aixó t' agrada?
—Veig que no l' has vista bé.
Ara 'ns mira; té, repara...
¿Veus? Es aquella que té
un ull molt mes gros que l' altre.

III
—Si may la lley del divorci
s' establís com es á Fransa—
deya al marit, la Roseta;
—creu, que de tu 'm divorciava
perque 'm trobessis de menos.—
Y 'l marit, replicá ab calma:
—¿Qui 'm trobaria de menos...
es ton marit, si 't casavas!

LLUÍS G SALVADOR.

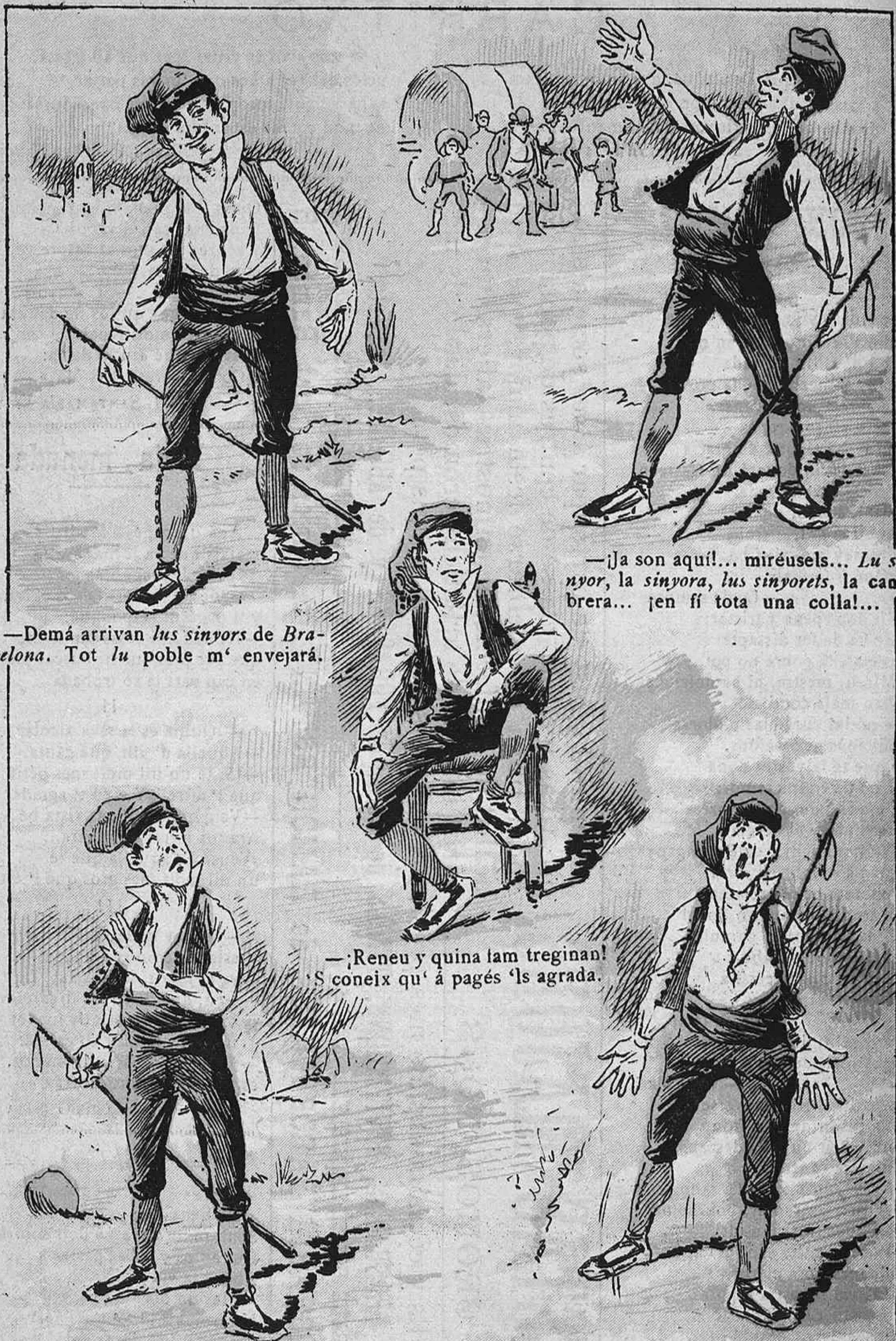
= PICA =

La nena que jo estimava
Sempre 'm deya ab dols somris
Qu' ab pá y cebas passaria
Ab mí la vida felís.

Mes un día vaig pagarli
Un brená á la font del Gat,
Y boy fent la desganada
Va repetí á cada plat.

MIQUELET DE LA ESCALA.

LA TOMASA
LUS SINYORS...

—Demá arriuan *lus sinyors* de *Bra-*
selona. Tot *lu* poble m' envejará.

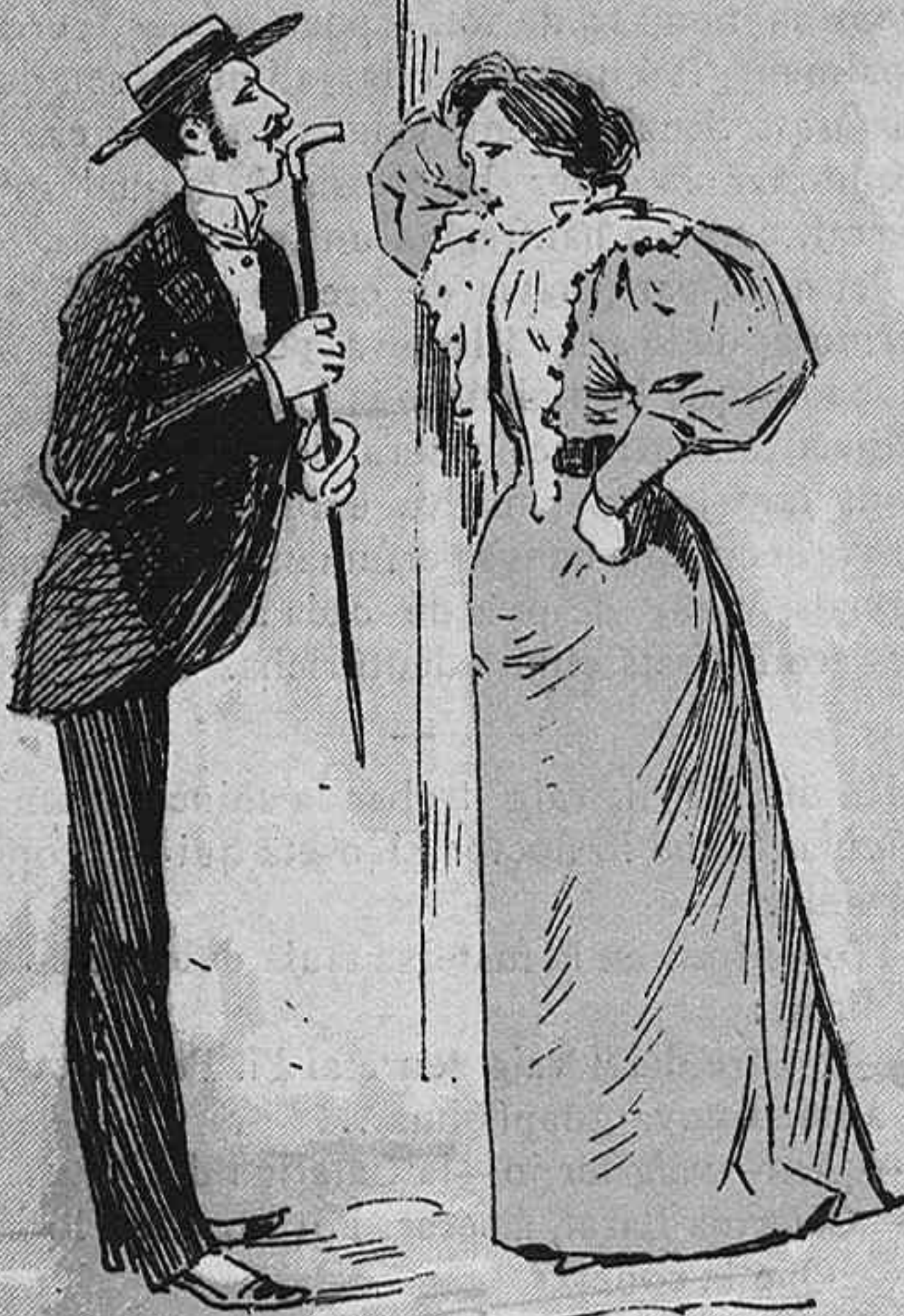
—¡Ja son aquí!... miréusels... *Lu si-*
nyor, *la sinyora*, *lus sinyorets*, *la cam-*
brera... ¡en fi tota una colla!...

—¡Reneu y quina tam treginan!
S coneix qu' á pagés 'ls agrada.

—'Ls agrada tant, que si dura gayre
aquest desfet, 'm quedaré en *bilze*.

—¡Macatxo! *Lu* celler aixut, l' hort sense cols
ni trunfas, *lu* rebost sense tossino. Tot s' ho
han menjat, y hasta 'm crech que 'l *golafre* del
sinyor ha tingut que veure ab la meva costella!

L' AMOR... AL VIU

—¿M' estimas?
 —T' estimo...
 pró... ¡pénsahi Quimet!...
 —¿M' adoras?
 —¡T' adoro!...
 pró... ¡dú 'l brassalet!

—Deu meu!... à la Bana
 s' emportan en Quim.
 —Tambè á mí m' arrancan
 l' amor de 'n Genís.
 —Tants quartets que 'm costa.
 —Tant que 'm costa á mí!

—¡Ay, Cúlia, 'm cau la baba!
 —Rafel, jo 'm torno loca.
 —(¡Deu meu que n' ets de bleda!)
 —(Gran Deu... ¡que n' es de Llonsa!)

—¡Estimante tot ho oblidol...
 ¡Tot ho oblidol per tú, Agnés!...
 —¡Donças, fill meu, no t' oblidis
 que 'l meu home ve á las tres!...

ATAVISME (1)

— (per Louis de Gramont) —

ARTICLE DEDICAT ALS MODERNISTAS

*Los testos se semblan á las ollas.
No es borb qui als seus se sembla.
(Sabiduría popular)*

Jo vaig tenir relacions amoroses ab la Catarina, una bonica morena, orfa de pare y mare, que vivia ab una seva tia que possehia una fortuna bastant regular.

Estich convenut de que la meva xicota m' hauria fet felís; pero una circumstancia molt especial va detenir-me de portarla al peu del altar. La Catarina despedia una extranya furtor que 'm marejava.

Al principi de las nostras relacions, encare que jo sentia aquella mala olor, no hi volia creure. Jo 'm deya: «¡No es possible!... Soch juguet d' una ilusió. No es ella qui exhala aquesta pudor incomprendible. Es una farúm *sui generis* que 's desrolla instantáneament en lo meu nas. O, potser, tot aixó no existeix mes que en la meva imaginació.»

Pero després de repetidas probaturas, vaig convencem de que aquella mala olor existia. Era precis rendirse á la evidencia. Aquella pudor singular se desprenia dels llabis de coral de ma estimada Catarina.

Lo que mes me confonia del fenómeno, era sa constancia é invariabilitat. Si hagués sigut intermitent, hauria pogut trobarli explicacions plausibles, atribuirlo á circumstancias atmosféricas, á malas digestions, á negligencias momentáneas, que sé jo? Pero no; era un fenómeno permanent é invencible. Per mes que la Catarina s' arruixés ab diferentas essencias, per mes que fongués en sa boca, una darrera de l' altra, varias pastillas de menta, lo que succehia sovint, sempre aquella mala olor, qn' era propia de la meva xicota, arrivava fins al meu nas, deixantme tan sorprés com afectat.

Devegadas, jo 'm preguntava si aquells raras efluvís podian dependres de la casa qu' ella habitava ó del seu mobiliari. Pero durant las nostras relacions, tia y neboda mudaren de pis y renovaren los seus mobles y 'l misteri de la respiració de la Catarina, no va sufrir cap modificació.

A forsa de trencarme 'l cap, me preguntava també, si aquell *perfum*, deplorable en una noya tan bonica, podia ser degut á una alimentació especial. ¿Per qué no? Es evident que 'ls fumadors fan furtor de tabaco y que 'ls aficionats á l' ayguardent despeixen una bravada, que tapa 'ls esperits.

Vaig dedicarme, donchs, á averiguar quins eran los menjars ab que la Catarina s' alimentava.

Inspeccionava cuydadosament lo que menjava á taula é interrogava á la seva cuynera. Lo resultat de las meas observacions fou que no tenia marcada preferencia per tal ó qual aliment determinat. La Catarina menjava de tot, ó poch menos, pero principalmente llegums y fruyta, aliments refrescants é inodoros. Senzillament: vaig veure qu' era precis abandonar la nova hipótesis, á la qual m' havia aferrat, com un náufrech á un trós de tusta.

Per altra part, havia de creure qu' una noya tan hermosa, dedicaria á la seva persona, tots aquells cuydados que la higiene y la coqueteria exigeixen.

Efectivament; la cambrera de la Catarina, habilitment tantejada per mí, va explicarme que la seva senyoreta prenia banys perfumats, tant generals com parcials, y que després de cada ápat se servia dels mes aromatisats elixirs dentífrichs.

—

Un día, per fi, vaig trobar la solució á tan cruel enigma. Sigué lo doctor Llanseta qui va proporcionar-mela.

Trobantnos en la mateixa taula del café, lo doctor va dirme:

—L' altre día 'l vaig veure al Pi. Per cert qu' anava ab una noya guapíssima...

—¡Ah!—vaig fer jo—la Catarina de Barat.

—Catarina Barat, á secas. Pot suprimir lo *de*.

—¿Que la coneix?

—Fa... ¿quants anys té ara?

—Vint anys...

—Donchs, fa vint anys que la coneixo.

—¿Com s' entén?

—Facilment: jo vaig ajudarla á venir al mon.

—¡Caramba!

—Sí—va continuar lo doctor—los seus pares vivian á Vilassar, quan jo hi estava de metje.

—¿A Vilassar de Dalt?

—No, á Vilassar de Mar.

—¡A Vilassar de Mar! ¡Eureka!—vaig exclamá.

Lo doctor Llanseta va mirarme ab estranyesa y va preguntarme:

—¿Qué li agafa!

—Res, res... Continui.

—Los seus pares, com deya, vivian á Vilassar de Mar, y 's dedicavan á la pesca. Quan la Catarina nasqué, lo part fou laboriós y vaig ser cridat pera assistir á la mare de la criatura. Aixís, vaig tenir lo *gust* de coneixe á n' aquella familia de pescadors. Aixó del *gust*, es un dir...

—¿Per qué?

—La casa ahont vivian los pares de la Catarina, estava, á causa del ofici á que aquets se dedicavan, com impregnada d' una furtor de marisch, que arrivava á marejarme, y d' allavors no hi pogut sufrir mes lo peix ni cosa que se li sembli. (¡Dimontril—pensava jo—á mi 'm passa lo mateix). Sempre que 'ls feya una visita—y 'ls en feya moltes, porque pagavan bé—sortia d' aquella casa ab una migranya espantosa.

(1) Semblansa ab los avis ó altres ascendents.

—¿Vol dir, que la furtor era tan pronunciada?

—¡No s' en pot formar una idea!... Vaig á donar-nhi una proba: A la Catarina la criavan ab biberón, y recordo com si fos avuy, qu' un día que vaig volguer tastar la llet que li donavan, pera jutjar de la seva qualitat, va semblarme que menjava musclos.

—¿Es possible?

—¡Tal com l' hi compto!

—¡Vetaquil—vaig dirme jo—perque quan besas á la Catarina, te sembla que menjas ostras de tres rals dotzena. Se veu que la pobra criatura va impregnarse ja avants de sa naixensa, d' aquesta *farúm*

marina, y no s' en podrá desfer may mes. Lo fenómeno que tant t' ha preocupat, es un fenómeno d' atavisme.

Y considerant que la malehida furtor passaria de pares á fills, no vaig casarme ab la Catarina, per evitar que, temps á venir, al tenir en ma falda al numerosos *vástagos* que sens dupte 'l cel nos hauria concedit, me paresqués aguantarhi un barril d' arengadas.

Trad. lliure de

A. GUASCH TOMBAS.

A UNA XATA

¿Ets xata y no sabs per qué?...

No estiguis desconsolada que jo ab molt gust t' ho diré, si 'l sapiguerho t' agrada... Y veurás que fas mal fet d' estar aixis tan plorosa, sols per teni 'l nas xater... ¡sent en cambi tan hermosa!

Un día Deu, va llevarse del llit de núvols ahont jeu; va vestirse y va senyarse (puig que 's senya també Deu) y després que va esmorzar l' acostumat café ab llet, á la terra va baixar per divertir-se un xiquet. Aquí, vegé ab alegría com l' amor per tot regnava y com ab dolsa follia la Humanitat s' estimava Homes y donas s' unían ab llassos d' amor sens fi y dins sos cors encenían guspiras d' un foch diví... Deu digué:

—Piáume en vritat

qu' aixís practiquéu l' amor, y puig qu' aixó m' ha agradat d' avuy guardareu recortl... ¡Jo us daré de la hermosura, lo mes estremat model... la mes preciosa criatura que may ha existit al cell— Y pujant tot desseguit dalt la gloria, ab má divina, inspirat, trassá son dit ta bellesa peregrina... Y dante la suau blancura del marbre, en la pell flonjosa, y esbeltés en la cintura y en las galdas, tó de rosa, y dents blancas com la neu y ulls de foch... restá insegú devant ta bellesa Deu... ¡No n' hi havia cap com tú!

Sols en ton rostre faltava un nas digne, qu' ajudés al bell conjunt que formava en ton cos tot lo demás... Dels ángels, Deu, va buscar lo mes ben fet per model, ¡pera en ton rostre posar lo nas mes bonich del cell

Mes col-locantlo 's trobaren tos ulls de foch ab 'ls d' ell, y 'ls ulls de Deu, s' enlluhernaren y d' aquí ve ton tropell, puig volgué ferte tan bella y ab tú tant s' hi va mirar... ¡qu' ell mateix, per mala estrella, al véuret foll va quedar! Mes desseguit recobrant sa magestat imponent, y 'l cel tot alborotant, ab veu robusta y potent, cridá:

—¿Tu, indigna criatura volías donarme guerra?... ¡Per cástich desd' eixa altura llenséula demunt la terral ¡No vull véurela devant! Llenséula d' aquí al instant. Y... si s' esguerra... ¡milló!

D' eixa ordre tan cruel y rara tota la desgracia 'n vé... porque... vas caure de cara y 't vas fe 'l nas tot malbé!

M. RIUSEC.

¡¡ POBRE HOME !!

SONET

TRES taulas, un pupitre, una cartilla, dos compassos, un banch, un llapicero, una capsa de plumas, un puntero, dugas mans de paper, una sombrilla, dos tinters, quatre trossos de cerilla, una capsa de guixos, un tablero, un cartell, quatre narros, un plumero, sis mangos, tres cadiras de *rejilla*, una pissarra nova, un manuscrit y dos draps quin servey era esborrar. Aqueixos trastos qu' ara 'ls he descrit, tot esperant lo día de cobrar un mestre de minyóns se 'ls ha *crospit* desesperat y *tip* de dejunar.

JOSEPH BAGUÑA

Al meu mussol

SONET

¿Qué hem de fer? Ja fa un mes y tretze días que no 't mous de la vora del ull meu, y, ab franquesa; 'm fas nosa y me sab greu que no 't moguis, no sé de qué 't rellías.

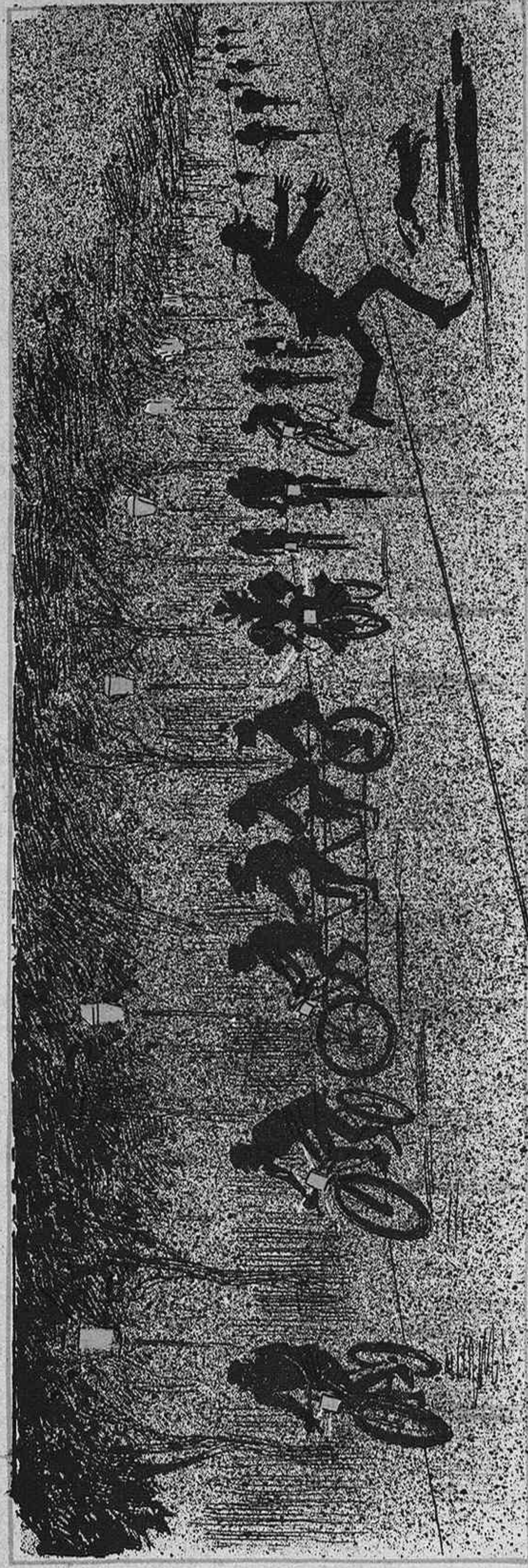
¡Oh mussol, qu' ets mussol! Tú sempre nías en un punt que, per *pega*, massa 's veu, com si fos molt galdós l' aspecte teu... ¡Vaya un gust! ¡Aixó sí que son manías!

A mí ray... re 'm faria que mussol, la patenta paguessis anant sol com á cástich, per ser tan fastigós.

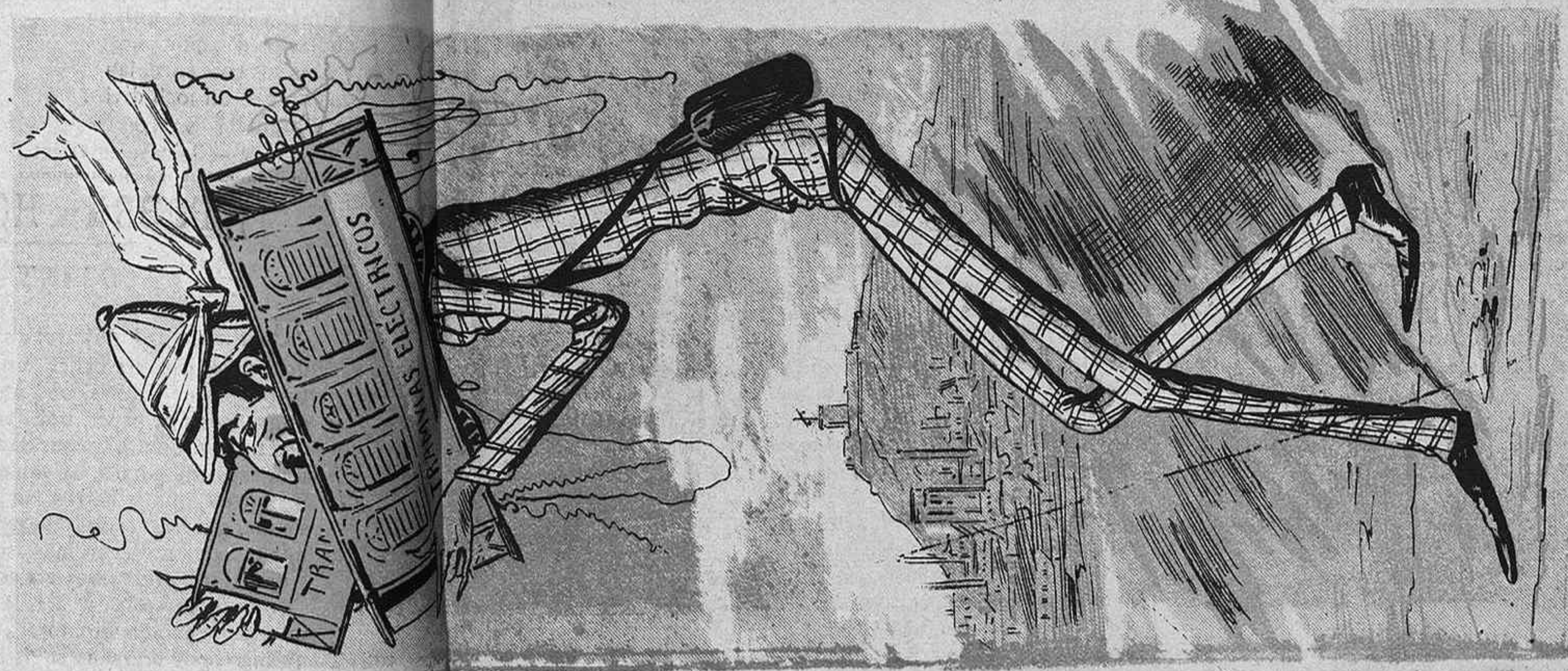
Lo que 'm raca es aixó: que anant ab tú ningú diu que vas sol, oh no... ¡ningú! Tothom diu que 'l mussol no es un: ¡som dos!

SR. MARTÍ.

XANEAYNA BILINGÜE

Recomaném als forasters que 's guardin de sortir de nit, per no veure 's obligats á traspasar per las vías del Ensanxe en horas de *carreas*. Pensin que son unas cucas de llum que tenen mala mossegada.

Senyors del Ajuntament: Tant es que risquin com que rasquin. L' *inglés* no tardará molt en omplirnos la ciutat de fils-fertos y carrilets eléctricos. Vostés ja poden protestar: á Madrid tot se guanya si un té *sólits arguments!*

TELEGRAMA DI GENOVA

Delegato della Tomasa arrivato senza novitate. Come in Italia non circola moneta spagnuola, egli fu tutto il viaggio scambiando pesette é non per lire se non per l'acqua. Acoglimento entusiástico. |Molti macaroni!

Ramonetti.

MEMORIOS

Trobantse ausent d'aquesta ciutat lo redactor encarregat d'aquesta secció, y sent, per altra part, ben escassas las novetats teatrals ocorregudas durant la última vuytada, havém cregut convenient suprimir en lo present número la citada secció del periódich, fent constar, no obstant, que 'l benefici de l'aplau-dida mezzo-soprano Srta. D.ª Fidela Gardeta, efectuat en lo Jardí Espanyol, la nit del dilluns últim, á quin benefici fórem galantment invitats, va resultar brillantíssim, servint de nova demostració de que la beneficiada es una artista de cap d'ala, á la que li esperan encare mes grans triunfos.

Proposicions

Posar un burot,	en lo carrer del Bot.
» un altar,	» » de la Mare de Deu.
» una palanca,	» » del Rech.
» un estable,	» » dels Ases.
» una mona,	» » del Mico.
» un ventall,	» » de las Moscas.
» un municipal,	» » de Perot lo Lladre
» una Lluna,	» » de Valencia.
» un oculista,	» » dels Cegos de la Boquería.

B. LONGUEMAM.

HUMORADAS

I

Dich sempre de la dona
que 'm pesa tant si es lletja com bufona,
y al moment de trobarne una de maca
de que no siga meva 'l cor me raca.

II

Lo que mes me contrista
es que á un cego li fassi mal la vista.

III

L' estímul de las donas
es que sentne dolentas semblin bonas.

IV

Passo 'l temps llegint obras y mes obras,
y que sè menos, vaig veyent de sobras.

V

¡Qué cosas te diría
si sapigués de cert que serás mía!

VI

Si 'ns trobém pe 'l carrer no vols mirarme,
y arribas, quan som sols, fins á pesarme.

VII

Per ser un poch ditxós,
primer s' ha de patir un cop ó dos.

VALENTÍ CARNÉ.

¡Ditxosos vosaltres!

ALS PAPAS RIUSECH Y BARBANY

EN Barbany se vá casá
fará un parell d' anys ó tres,
y un nin com un filet d' or
doná sa esposa al seu temps.
L' Escriu se casá mes tart
y á pesar de ser molt *sech*
de una nena com un ángel
li feu sa esposa 'i present.
Jo també vaig enlassarme
pero, noys, ¡no n' hi ha de fetst!
Mentres vosaltres sou pares
de preciosíssims baylets
me quedo *per vesti ninas*
envejantvos ¡com hi ha n' ell!
Veig pues clá, que 'l ser poeta
y ser pare, es lo mateix,
puig vosaltres feu mil versos
en menos de un santiament
y ab la mateixa llestesa
que 'ls versos, feu los *xiquets*.
¿Jo? per fer un redolí
necessito casi un mes,
per fer, donchs, un bordegás
casi, un sigle tardaré.

JOSEPH Mª BERNIS.

Nostre estimat Director, D. Ramón Estany, qui com manifestarem en nostre número anterior, marxá á Gènova, junt ab varis representants de la prompsa espanyola, invitada al acte de la botadura del creuher *Cristobal Colón*, nos comunica en carta del 11 d' aquet mes, que desde 'l día 9, á las 10 de la nit, en que arribaren á la esmentada ciutat los periodistas espanyols, han rebut continuadas mostrars de carinyo y simpatía dels habitants de la *Superba*.

Banquets, recepcions, funcions teatrals, excursions, etc. etc., etc. De tot hi ha hagut y en tots los actes s' ha notat la esplendides dels genovesos y una germanó encantadora, que demostrava hasta la evidencia qu' únicament los pobles que tenen lo mateix origen, senten iguals aspiracions y poden, per lo tant, entendres perfectament y confondre en fraternal abraçada.

EGOS DE FORA

Al gomós Pantufla, la metje li ha prescrit un passeig diari, á peu y á caball, alternant. Quan va á peu, la mestressa del ruch se n'aprofita... Y ell fa de pagano y mártir.

— Una pobre víctima qu' ab lo cor deplora, la fingida ignocencia de las noyas de fora.

Aquestas incautas *cursis* de viure solas cansadas, van surtí un quant temps á fora...
Y tornan acompanyadas!...

Lo qu' es aixó dels banys, está perdut...
¡No 's fa res! (Reflexions del Lloro... Mut).

Una acollida tan coral, ha sigut causa de que 'ls nostres periodistas, lluny de disgustarse per l'aplassament del acte que motivá son viatge, s' en hagin felicitat, puig dit aplassament 'ls proporciona ocasió d'estrenye mes y mes sa amistat ab sos companys de Génova, y ab los de Roma y Florencia, qu' anaren expresament á aquella ciutat pera invitar á nostres delegats á fi de que visitessin las duas poblacions últimament citadas.

¡Dol tant deixar una bona companyia!

Pera lo número próxim, nos promet lo nostre Director crónica detallada del viatge y acte de la botadura del creuher construit per la casa Ansaldo.

Trasmetém la noticia als nostres llegidors.

La canalisació dels carrers de Barcelona ab motiu de instalarse en nostra ciutat la iluminació eléctrica, constituheix un gran abús per la forma ab que 's porta á cap.

S' obran *zanjas* y mes *zanjas*; s' omplan 'ls carrers de obstacles y s' abusa ab tal *sans façon* dels drets dels viandants, que qualsevol creuria que las vias públicas son propietat de las companyias eléctricas.

Fins ara, no hi ha hagut cap desgracia; pero tot es qüestió de temps y paciència...

¿Que no 's podria fer lo mateix treball ab mes seguretat pe 'l públich?...

Creyéem qu' aquet es acreedor á que 'l tractin ab mes consideració.

S' ha concedit la gran creu de Isabel la Católica al general Sam, president de la república d' Haiti.

¡Y després dirán del *tio Sam*! ¡Si ells mateixos 'l condecoran!

Lo senyor Salmerón vol organisar un meeting per combatre al partit carlista.

¡Quin gènit! D' aixó 'n dich homes *arruixats*...

Unicament que no dinhen ahont lo celebrarà. Segurament deurá ser á Portugal, ja que tals pretensions resultan una verdadera *portuguesada*!

¡Ah cegos, més que cegos, que creyéem que l' esfors de un home sol, per mes Salmerón que 's digui, basta per en-sorrar al carlisme!

¡Ah ilusos, que no veyéem que 'l carlisme treballa á la sombra y cada dia es mes potent!

¡En Salmerón!... Ni en Salmerón, ni tots 'ls republicans plegats (ab tot lo sentiment ho dihém) son prous per contrarrestar la empenta que porta 'l carlisme d' un quant temps ensá.

¡Deu no vulgui que 'ls nostres presentiments 's cumplessin!

Llegim que l' advocat de l' embaixada espanyola als Estats-Units ha escrit un notabilissim informe, demostrant que 'ls espanyols estém carregats de rahó en la qüestió cubana y que en cambi 'ls *yankees* s' están portant com qui son, ó siga com aquellas bestioletas qu' acompanyavan al gloriós Sant Antoni.

Aquestos *informes* están molt bé...! *Conformes*! Pró com que 'ls yankees no tenen la delicadesa de guardar las *formas* tan sisquera, crech que la millor forma d' arreglar aixó no son *informes*... ¿*Conformes*?

Pera 'l dia 24 d' aquet mes, festivitats de la Mercé, anuncia la important societat «Circulo Mercantil Familiar» la inauguració de la temporada cómica, ab la representació del aplaudit drama del immortal Soler *Lo Contramestre* y un lluhit ball de societat.

¡Será cosa d' anarhi!

Nostre amic D. Ricardo Estapé, acreditat magatzemista de pesca salada, ha traslladat son despaig y magatzem, al carrer de Bonayre, número, 5, devant dels carrers de la Pescaderia y Rech.

Li desitjém que vagi prosperant en lo negoci y que 's retiri per rich d' aquí á poch anys.

Se troba en aquesta ciutat, de retorn d' América, ahont ha fet una brillant excursió, lo conegut actor de carácter D. Miquel Pigrau.

¡Ben vingut siga!

Sembla que 'l general Blanco á Filipinas, no s' entén de *chiquitas*. Ha pogut arreplegar á algú dels cap-pares de la insurrecció y ¡patim! quatre balas al cap. ¡Y cuydado qu' algú dels fulanos fusellats, no eran pas *pipiolis*. Diu qu' entre quatre d' ells reunian una fortuna de mes de 10 millons de pessetas. Ja veuen que 'l *pastel* podia arreglarse molt bé ja que no faltava... *pasta*!

Aquesta formalitat y saludable rigor de 'n Blanco es molt d' alabar. Ha demostrat que no serveix per *pastelero*.

¡Quants generals d' aquest ofici, al saber la noticia, haurán petat de dents de no trobarse á Filipinas!

¡Quin *pastel* mes gran y productiu s' han deixat perdre!

Diu 'l *Brusi* referintse á las últimas eleccions (?) de diputats provincials, que 'ls elegits, mes aviat poden calificarse de sants que de héroes, perque *alló* (las eleccions) no vá ser una victoria, vá ser un *miracle*.

Ja ho veuen... fins lo *Diari de Barcelona*, no 's pot empassar lo miraculós *pastel* enforat pe 'l Pantorrillas.

¿Qui se l' empassará, donchs?

Ningú, excepte 'ls elegits.

¿Y per qué aquestos?

¡Perque son gent de molta barra!

¡Bon profit, donchs!

A Rússia, lo país autocràtic per excelencia, uns oficials de caballeria van insultar y maltractar á un país. Lo coronel del regiment volgué tirarhi terra á sobre. Pero arribat l' assumpto á coneixement de las autoritats superiors, lo coronel fou expulsat del exercit, un oficial lo mateix y onze oficials mes degradats y condemnats á servir de soldats rasos.

Aixó com dich ha passat en l' imperi rús, lo país mes cessarista del mon.

En cambi á Espanya, la terra democrática per excelencia (segons l' *ilustre tribuno*) quan 'ls oficials s' enfadan ab la premsa, se n' entran per las impremtas, ho enjegan tot á rodar y fan un cap nou als periodistas.

Y ara... vagin comparant forma de govern y diguin quina prefereixen.

Nostres estimats amichs los senyors Vallés y Ribot, Closas, Laporta y 'ls demás republicans detinguts preventivament, foren posats en llibertat la setmana passada, sense dirlos ase ni bestia.

A hora d' ara, ells, vostés y tothom (governador civil y Mónstruò inlussius) ignoran lo motiu d' haver passat vintitres días al *xiquero*.

Y que no ho preguntin à ningú, perque ningú ho sab .. excepte jo.

Jo si que ho sé... Han estat presos perque tots som una colla de... *dallonsas*.

¡M sembla que m' explico!

✱

A la fi s' ha fet la llum en l' horrorós atentat del carrer dels Cambis. Crech inútil donar pormenors que ja tothom coneix, respecte als autors y als cómplices. No mes faré notar qu' aquella misteriosa intervenció del número 7, continua presidint en tot lo que 's refereix al anarquisme ¡En dia 7 tingué lloch la revelació pública dels culpables!

Tornant à n' aquestos, son una bona colla y casi 's pot assegurar que la repressió d' aquell atentat execrable, causarà moltes mes víctimas que l' atentat mateix.

Sensible, molt sensible 'ns es l' haver de desitjar la mort à ningú, pero devant del recort d' aquelles infelissas donas y criaturas indefensas, alevosament assassina-das, no se m' acut altra reflexió qu' aquella tan sabuda de:

«¡Quién á hierro mata, á hierro muere!»

✱

Surt un sabi *yankee*, y en l' *American Scientific* publica una estadística, gracias á la qual, resulta qu' Espanya es una de las nacions mes instruidas del Univers.

Nada menos que sogons lo sabi, aquí tenim per cada 100 habitants, 93 que saben llegir y escriure y no mes 7 que no han saludat tan sols las escubertas del *Narro*.

En cambi (continua 'l sabi) Fransa no mes té que un 94 per cent de gent instruida, y Suissa ab tot y passar per una de las nacions mes adelantadas, un 92 per cent ó siga menos qu' Espanya.

Que 'm perdoni aquet sabi toca-campanas, pero 'm penso que no ha prés bé las midas. ¡Espanya mes instruida que Suissa! ¡Ni en broma pot passar tal disbarat!

Es mes; aquet tant per cent tan pujat, ha de ser per forsa imaginari!

Y no 'm fundo en altra cosa que en la següent reflexió: La meytat ó las tres quartas parts d' Espanya son *flamen-cas* hasta 'l moll dels ossos. ¿No es vritat?

Donchs si troban deu *flamencos* que sápigam posar lo seu nom, me deixo tallarla *coleta*... de debó. No com 'l *Barbidn*.

✱

Dissapte passat varem fer una visita en l' Hospital de Santa Creu al desgraciat jove mestre de casas, Climent Pausas, que sigué un dels quatre operaris que caygueren días passats de l' alsada del quart pis d' una casa en construcció del carrer de Gravina, quedant mort un d' ells.

Aquest altre mártir del treball, que té una cuixa y las dugas camas trencadas á conseqüencia de la cayguda, está postrat en un llit de la sala de Sant Gabriel, ben assistit com es fama en aquella santa casa, en vías de curació; confiant 'ls metjes que quedarà ben curat.

De debó desitjem lo prompte y complert restabliment del jove Pausas, pera alegria de sa honrada familia y dels seus amichs, entre 'ls quals també 'ns hi comptém ab molt gust.

✱

Altra vegada s' ha repetit lo joch de la «partida» y com las altras voltas, ha sigut en terra de *Chés*.

Y com altras voltas també, no s' ha sapigut los sublevats (¡no riguin!) que volian, ni que demanavan, y finalment, se 'ls ha tragat la terra... com altras vegadas.

Nada, 's veu qu' aixó de las «partidetas» s' ha posat de moda.

Diuhen que 'ls republicans ne tenen la culpa y franca-ment, aixó es ferlos una mala... «partida».

¿Per qué?... No ho sé. No mes sé que al mon també existeix un Pretendent que té un partit de organizació molt mes forta de lo que alguns se pensan y sé també que 'ls passejos militars van molt bé per agafar... gana.

Y sé, per fi, que moltes vegadas ab l' excusa de 'n Pau... en *Pere s' escalfa!*

Y vagin treyent conseqüencias.

CORRESPONDENCIA

✱

(Tancada 'l dia 13 d' aquet mes)

1. Aguilera: Está bé. Anirá en un número pròxim en que pensém dedicar part del periódich á honrar la memoria d' aquell bon amich.—2. Fermin Alcober: Massa senzill.—3. Amich dels Aucells: Publicarém l' *aucell*.—4. Joan Armengol: No serveix.—5. J. M.ª Bernis: Anirá.—6. E. Bosch y Viola: La poesia no acaba de agradarme. Lo altre queda admés.—7. L. Busquets: Publicarém lo geroglífich tercer.—8. Un calavera retirat: No vá.—9. F. Carreras P.: Molt bé.—10. Angel Catalá: Id.—11. Un católich: Publicarém un geroglífich.—12. Pepet de Catalunya: Es dolent.—13. Dos comerciants: Anirá la tarjeta.—14. La Dolores de Falset: No puch servir-la.—15. Encarnació (a) La Civileta: A vosté tampoch.—16. Miquet de la Escala: Está mal versificat. Correijéixil, que la idea es bona.—17. Un estudiant retirat: Insertarém lo logogrifo.—18. Un enamorat de una Carmeta: No 'm convé.—19. J. Erbac: Tampoch.—20. D. Ferrer: Aprofitaré l' últim epígrama.—21. Joseph Ferré y Roig: Los impossibles y 'l según esclat.—22. Baldiri Fius: No es publicable.—23. Joan Farell: No m' agrada prou.—24. J. Gendre: Bé com sempre.—25. Rafael Homedes: Anira lo primer geroglífich.—26. Santiago Juncadella: Lo primer epígrama.—27. R. Ladeloba: La baldufa.—28. Jaume Martí: No puch aprofitarho.—29. Joan Martorell: Insertarém lo problema.—30. Agustí Montaner: Id.—31. Lluís S. Pernil: Anirá.—32. Joseph Gorina: La tarjeta.—33. Ramell d' Ortigas: Id.—34. Joseph Oliveras: Molt bé.—35. E. Pi Fani: Llegeixi lo que dich al seu estimat company Aguilera.—36. J. M.ª Pinós: Aceptada.—37. Lluisset de la Piga: Arregli 'l según epígrama, y l' hi publicaré.—38. Ricart Pujol: Es fluix.—39. Pepet Panxeta: Admés lo primer geroglífich.—40. S. Roig X: Lo Rombo.—41. Joan Rocavert: Lo primer trenca-closcas.—42. Emili Reimbau: Tot, menos la última.—43. Pere Salóm: Lo primer geroglífich y la tarjeta.—44. Lluís G. Salvador: Gracias.—45. J. Samoc y J. Sevio: Admesa la baldufa.—46. Ramón Soca: ¿178'3 dividit per 5 es igual á 893? Comptiho bé.—47. Pere Vila: Publicaré la endevinalla. Ha enviat altres trenca-caps aprofitables, que no admeto, perque ja vaig manifestar, que no mes n' acceptaría un de cada remesa setmanal.—48. R. V. A.: No puch servirlo.—49. Lo xicot de la Emilia: ¡Al cove!

Telegrama important

Al moment d' anar á entrar en máquina lo present número, rebém lo següent de nostre Director:

Génova 16, á las 12'30 tarde.—Verificada botadura «Cristóbal Colón» ab éxit felís é inmillorable.—Va á comensar *banquet* 800 cuberts.

ESTANY.

LA TOMASA DE VUELTA...

Don Pau, 'l gos, la senyora,
la noya gran y 'l petit,
tornan aburrits de fora ..
¡després de gastá un sentit!

SECCIO DE TRENCA-CLOSCAS

XARADA-CARTA

Al inseparable amich y company

— AGUILETA —

Amich de l' ànima: Tornant altre cop sobre 'l palenque, assumpto del qual ja n' estás enterat, sento dirte, noy, que *octava-primera-girada* m' *hu-dugas-octava* molt la cara feroche de la futura sogra; tant es aixís que aixó m' *hu-dugas-tercera-quarta-quinta-sexta* en absolut d' anar en *dugas* del tres de la seva encantadora *Setena-sexta*.

Tants quants cops faig l' os per enfront de la casa ahont 's guareix l' ídol dels meus pensaments, la malvada vella, plena de *setena-girada-octava* 's *segona-octava-octava* cantar ab sa esquerdada veu, que 'm fa crispá 'ls nervis, aquella preciosa *octava-setena-octava...* ¡llástima que semblant joia lírica 's veji mastegada per una boca tan infernal y de tan mal gust; y, llástima també, que semblant fiera no fassi la fi de las cigalas tot cantant!... *Octava-primera-girada* no 'm *segona-girada - sexta - setena - octava* gens ni

mica; ho juro; avuy fos y demá festa; puig allavors quedant soleta en lo mon la meva *dulcinea* ningú 'm *TOTAL* la marxa dels meus amors y 's veurien coronats mos ideals y complacudas mas aspiracions ab una ventura sens límits qu' es lo meu únich anhel.

Segona-octava-setena-octava 'ls peus al aygua y no 'm mulla *setena-octava-y octava-segona-sexta-setena-octava* l' ànima de la vella contra la qua de de *Llucifer* qu' ella *primera-girada-quinta-sexta* en alguna associació de *pares* ó *mares* de la *Llúfa* porque molts dias *Jugas-girada-octava* y, *octava-segona-sexta* de febo 's *dugas-octava* son vel de beata farinera y ab aquell *segon-sexta-girada* que té de malvada, que *primera-dugas-octava-setena-octava* al insurgent mes incendiari de la manigua, se 'n va per aquets carrers de Deu ab l' intent de redimir ànimas extraviadas (ó per acabarlas de fer perdre... ¡qui sab mare de Deu!)

Tinch la complerta seguritat que, per ferme la santíssima, *primera-girada-quinta-sexta-setena-octava*, junt ab la seva filla, en qualsevol quadrilla de lladres ó de malfactors antes que tenir per gendre un admirador y de-

vot del temple de *Sexta-quinta-octava*: no 'ls pot veure ni en pintura!

En lo cas de que hakis llegit aquesta *xarada-lata*, dich, *xarada-carta* de una sola tirada, sense que t' hagi vingut son, te felicita coralment y t' abraça ab efusió ton inseparable amich y company

E. PI FANÍ

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 419

Xarada.—Es—cor—co—llar.

Tarjeta.—Arenys, Roda, Bret n, Mona Cel, Tia.

Rombo.—

P
P a l
P a l l a
P a l m i r a
L l i m a
A r a
A

Geroglífich comprimit.—Comerciants.

Anagrama.—Mott—Timó.

Geroglífich.—Per anuncis los diaris.

Lit. Barcelonesa de RAMÓN ESTANY
—6, Sant Ramóu, 6=BARCELONA—